

Aldrig en sygedag....

Jeg havde i mange år ikke haft en eneste sygedag, og følte mig stærk, selv om jeg blev behandlet for både for højt blodtryk og for et forhøjet kolesteroltal.

Pludselig får jeg høj feber og kan ikke stå på benene. Jeg tror, det er influenza, og det er godt nok slemt. Jeg er på arbejde efter 1½ uge, men bliver utroligt træt. Få dage efter begynder jeg at få nogle anfald, hvor jeg bliver så svimmel, at jeg ikke kan stå op, samtidig har jeg kraftig tinnitus. Et anfald kan vare i 8 timer. Flere anfald følger efter.

Jeg kontakter egen læge som henviser videre til en ørelæge. Jeg får at vide, at jeg har fået Ménière og bliver sat i medicinsk behandling. Men trætheden tager til, og jeg får svedeture om natten.

Kollegial assistance

En kollega, en tidligere sygeplejerske, råder mig til at få lavet en blodtælling. Den viser, at jeg har for mange hvide blodlegemer. Jeg får penicillin, men det hjælper ikke, der er stadig for mange hvide blodlegemer. Da der er gået 2 måneder siden jeg fik "influenza", blev jeg henvist til det lokale hospital.

Mononukleose, aids eller leukæmi

Overlægen på medicinsk ambulatorium fortæller, at de nok skal finde ud af, hvad jeg fejler. Lægen har lagt mine tal i en computer og den har givet mange bud på forskellige sygdomme; lige fra mononukleose til aids og leukæmi. Jeg var noget rystet, men opfattede det mest som lidt af en morsomhed – det var ikke virkeligt for mig.

Lægen finder ud af, at jeg må have haft mononukleose, da jeg troede, at det var influenza. De mange lymfocytter kunne være eftervirkninger fra mononukleosens. Jeg begyndte at gå til kontrol hver måned, hvor jeg fik kontrolleret antallet af lymfocytter og blev undersøgt for de sygdomme, som computeren havde foreslået. Det gav mange negative svar.

Undervejs var jeg lidt utålmodig og var det ikke spil af tid, at jeg gik til kontrol på hospitalet? Kunne egen læge ikke følge de tal? for jeg havde mange spændende opgaver på arbejdet, som jeg gerne ville bruge tiden på i stedet for på kontrolundersøgelser.

Kun leukæmi tilbage!

Til sidst var der kun leukæmien tilbage. Jeg skulle have taget en særlig blodprøve, der kunne give et visuelt billede af mine blodplader. Overlægen på medicinsk ambulatorium samarbejdede med en overlæge på hæmatologisk afdeling om denne test. Jeg fik røntgenfotograferet hjerte og lunger og en ultralydsscanning af bughulen. Diagnosen blev stillet ½ år efter jeg blev syg - og et par uger efter, at jeg var gået på pension. Jeg havde CLL - Kronisk lymfatisk leukæmi.

Undersøgelserne viste også, at der ikke var hævede lymfekirtler. De natlige svedeture var holdt op og jeg havde det rimeligt, når man så bort fra trætheden, som dog var blevet mindre. Svimmelhedsanfaldene var kortere og med lange pauser.

Kan det virkelig passe

Jeg hørte, at lægen sagde, at jeg havde CLL og at det var blodkræft. Men det var igen en uvirkelig situation, det var ikke mig, der blev talt om. Sygdommen ville jeg sikkert dø med og ikke af. Men hvert tilfælde var individuelt. Jeg ville blive henvist til hæmatologisk afdeling, hvor jeg skulle gå til kontrol.

Jeg var forstenet, da jeg kørte hjem. Jeg gik frem og tilbage i huset med stor uro og kunne end ikke sætte mig ned. Senere på eftermiddagen skulle jeg hente min ægtefælle på en nærliggende station. Det var meget svært, at fortælle ham om sygdommen og se, at han blev ulykkelig og føle hans smerte - og jeg kunne ikke trøste ham.

Jeg begyndte at sove dårligt og vågnede mange gange om natten. På grænsen mellem søvn og vågen tilstand midt i det uvirkelige - ligger angsten for det uviste og danser - og holder mig vågen.

”Praktikanten”

Mit første besøg på hæmatologisk afdeling var en katastrofe, der skabte megen utryghed. Jeg havde min ægtefælle med og vi havde forestillet os, at nu kunne vi få svar på de mange spørgsmål, vi havde. Men der kom en helt ny ung læge, som intet vidste om sygdommen og som måtte ind og spørge en anden læge flere gange. Vi var vrede og målløse over den behandling, vi blev mødt med på en specialafdeling. Heldigvis kunne internettet give mange svar og her fandt vi de oplysning vi manglede.

Den gode kontrol

De efterfølgende besøg på hæmatologisk afdeling har været hos en vidende overlæg, og det har været den samme overlæge hver gang. Jeg har fået oplyst, at CLL er forskellig fra person til person og at antallet af lymfocytter øges i forskelligt tempo. Mange får brug for behandling på et tidspunkt. CLL behandles, når lymfocytternes antal fordobles over en periode på 2 år og hvis man plages af feber, natlige svedeture, hudlidelser eller andre af symptomerne.

Det er 2½ år siden jeg fik CLL og kontrollen hver 4 måned er lige blevet ændret til hvert halve år. Der er kun en langsom stigning af antallet af lymfocytter.

Nødråb

Måske går jeg med en tikkende bombe? Bare der blev fundet en behandling, der kunne bremse udviklingen af sygdommen!

Kvinde 66 år